

Jeśli Twoja Firma wspiera sport - podziel się tą informacją na łamach naszego czasopisma.

KLUB SPORTOWY „METAL” TARNÓW

HISTORIA OD 1922 ROKU

Część IX

SEKCJA PIŁKI NOŻNEJ (1922-1955)

Równocześnie z założeniem Klubu Sportowego „Metal”, jako pierwsza powstała sekcja piłki nożnej. Jej szeregi w początkowej fazie zasilili kilku piłkarzy wypożyczonych z istniejącego już w Tarnowie Klubu Sportowego „Tarnovia”. Zespół zgłoszony został do rozgrywek o mistrzostwo klasy B, Podokręgu Tarnowskiego. Spotkania swoje rozgrywał na bardzo małym boisku nad rzeką Białą. W tym samym czasie działacze czynili usilne starania o przyznanie nowego terenu usytuowanego przy ulicy Warsztatowej.

Już w 1925 roku sportowcy trenowali na nowym obiekcie, który wybudowany został w czynie społecznym. Służy on sportowej młodzieży do dnia dzisiejszego. Rok otwarcia stadionu, piłkarze uczcili awansem do klasy B. W roku następnym zespół, oparty był już wyłącznie na pracownikach Warsztatów Kolejowych. W mistrzostwach kl. „B” Metal odniósł sukces pokonując Resovię dwukrotnie: w Tarnowie 3:0, w Rzeszowie 2:1. Jednak w ogólnej klasyfikacji Resovia zdobyła mistrzostwo przed Metalem i Samsonem Tarnów. Po tych rozgrywkach Resovia została przydzielona do Okręgu Lwowskiego i walczyła w eliminacjach o wejście do klasy „A” (wówczas nie było ligi a drużyny walczyły w klasach A, B). Finały okręgowe wyłaniały mistrza Polski. W 1928 roku drużyna rozgrywała pucharowym systemem mecz eliminacyjny z krakowską Garbarnią. Spotkanie zakończyło się zwycięstwem lepiej wyszkolonych gości. W 1929 roku „Garbarnia” występowała w I lidze, gdzie zdobyła wicemistrzostwo Polski a w 1931 r. mistrzostwo.

W 1930 roku odbył się mecz reprezentacji Tarnowa i Krakowa. Tarnów reprezentowali piłkarze klubów żydowskich, Tarnovii i Metalu. Z Metalu powołano trzech zawodników: bramkarza Władysława Wronę, Stanisława Armatysa i Gustawa Kornausa. Niespodziewanie zespół Tarnowa pokonał Kraków 3:0.

W 1932 roku przypadał jubileusz Klubu. Wydarzenie uczczono zaproszeniem do Tarnowa wiosennego mistrza Polski zespół Cracovii. Przyjazd najlepszej drużyny w kraju, wywołał duże zainteresowanie wśród tarnowian i zgromadził na boisku „Metalu” sporą ilość kibiców. Jubilaci spisali się znakomicie na tle utytułowanego przeciwnika, remisując 1:1. Bramkę dla „Metalu” zdobył Franciszek Bryg.

W 1934 roku zespół Metalu okazał się najlepszą drużyną klasy B i awansował do klasy A (wówczas nie prowadzono rozgrywek w III i II lidze) i grał w niej przez jeden sezon.

Jak donosił „Mały Dziennik” Nr. 103 ze środy z dnia 14 kwietnia 1937 roku, - wydawany w Niepokalanowie przez O. Maksymiliana M. KOLBE (zamordowanego 14 sierpnia 1941r. przez Niemców w obozie zagłady w Oświęcimiu) - w dniach 11 i 12 kwietnia w Tarnowie odbył się turniej piłkarski z udziałem: „Tarnovii”, „Metalu”, „Mościc”, 16 Pułku Piechoty i czterech drużyn żydowskich, które jednak nie odegrały żadnej roli, przegrywając z drużynami katolickimi. Pierwszą sensacją turnieju było zwycięstwo 16 p.p nad „Metalem” 2:0 (jedna z najlepszych drużyn Kl. „B”). W drugim dniu zanotowano kolejną sensację 16p.p pokonał faworyzowaną „Tarnovię” 1:0. Mecz był bardzo wyrównany a rozstrzygnięcie padło w trzeciej dogrywce. W finale spotkały się zespoły 16p.p i „Mościc”. Żołnierze z 16p.p okazali się i tym razem lepsi. Pokonując „Mościc” 2:0 zdobyli puchar i miano najlepszej drużyny Tarnowa w 1937 roku. Siła wojskowych tkwiła w tym, że wówczas w tym Pułku odslugiwali wojsko zawodnicy silnych drużyn śląskich. Trzeba odnotować fakt, że miano najlepszego sędziego zdobył młody nowicjusz, wiele obiecujący Franciszek Fronczyk, który po II Wojnie Światowej był jednym z najlepszych sędziów piłkarskich w Polsce. Sędziował mecze międzynarodowe oraz na Igrzyskach Olimpijskich w Helsinkach (1952 r.), długoletni wiceprezes „Metalu”, działacz Okręgowego Związku Sędziowskiego w Tarnowie.

Jeszcze słychać było odgłosy dział niosących wolność, a już w kwietniu 1945 roku na stadionie „Metalu” zebrał się pierwsi piłkarze, aby pod opieką Piotra Klusia wziąć udział w treningach i meczach. Najlepszymi wówczas piłkarzami byli Tadeusz Chłopicki i Marian Samel (grali w reprezentacji okręgu krakowskiego kolejarzy oraz występowali w mistrzostwach między okręgami i mistrzostwach Polski, jakie rozgrywane były w Szczecinie).

Sporo kłopotów przysparzał kierownictwu Klubu, brak środków transportu. Prezes Klubu, a zarazem członek dyrekcji Warsztatów Kolejowych Leon Osuchowski, organizował próbne jazdy remontowanych lokomotyw, do których doczepiano wagon z piłkarzami. Po rozegraniu zawo-

Rok 1926. KKS „Metal” wraz z Zarząd Klubu. Stoją od lewej: Władysław Wrona-bramkarz, Stanisław Grząbel-kapitan, Jan Kozioł, Roman Serwiński, Edward Tejchman, Jan Kaim, Ignacy Lis, Mieczysław Jeż, Stanisław Armatys, Rudolf Mendala, Józef Plichta. Siedzą: Stanisław Dumański-założyciel klubu, Jan Makowski, Karol Cholewa, Leon Osuchowski, Jan Trędowicz, Michał Robak i Edward Czupryna. Drużyna występowała w rozgrywkach Kl. „B”.

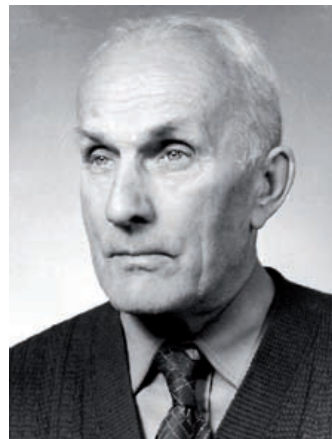
dów, drużyna wracała w podobny sposób. W 1946 r. Metal występował w klasie „B” a juniorzy zdobyli Mistrzostwo Podokręgu Tarnowskiego. W 1947 roku, z okazji zakończenia odbudowy zniszczonych działaniemi wojny Warsztatów, rozegrano na stadionie „Metalu” mecz piłkarski z tarnowską Unią (wówczas Mościce). Spotkanie rozgrywane było przy pełnym stadionie publiczności i zakończyło się zwycięstwem gospodarzy 3:2. Dwie bramki dla „Metalu” zdobył Tadeusz Chłopicki i jedną Michał Samel. Po tym prestiżowym meczu, zatrudniony w wydziale stolarni Piotr Kłus wykonał w czynie społecznym 15 sztuk drewnianych kuferków, które sprawiły piłkarzom ogromną radość, ponieważ mieli w czym przewozić sprzęt sportowy - i służyły im do 1957 roku. W celu podniesienia umiejętności piłkarskich drużyny, Zarząd Klubu powołał na stanowisko trenera, nauczyciela III Liceum Ogólnokształcącego w Tarnowie Zdzisława Nowaka (uczestnika Igrzysk Olimpijskich w 1928 roku w Amsterdamie, rekordzistę i mistrza Polski w skoku w dal). Po roku trenowania wycofał się jednak z pracy w Klubie. Do sekcji napływała systematycznie młodzież, która wypierała wysłużonych zawodników. Prezesem Klubu wybrany został Stanisław Niedzielski, który w 1951 roku, po przejściu Warsztatów Naprawczych Taboru Kolejowego pod Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego, przekazał władzę Klubu w ręce Stanisława Ślusarka.

Władysław Lemiszko
(ur.09.06.1911 - zm.17.04.1988).
Grał w pn w I Lidze „Czarnych”
później „Pogoń Lwów”. Reprezen-
tował również drużynę hokejową
„Czarnych” w I Lidze - reprezentant
Polski, Olimpijczyk 1936r Niemcy.
W 1947r wprowadził piłkarzy Tar-
novii do I Ligi. Dwukrotnie trenował
„Metal” (pierwszy awans do III
Ligi-1954r). Później trenował wiele
klubów w kraju jednak zawsze wracał
do Tarnowa i młodzieży. Trener
I klasy.

Stanisław Niedzielski
(ur.23.08.1914 - zm.28.01.1979)
W latach 1949-1951 Prezes Klubu.
Pasjonat piłkarski. Pełniąc
stanowisko Kier. Wydz. Obrabia-
rek (M6) zatrudniał wielu piłkarzy
i bokserów na swoim wydziale.
Jego żona Ludmiła była najlepszą
zawodniczką sekcji szachowej
Metalu a po jej likwidacji występowała
w KKS Motor Tarnów.

Franciszek Fronczyk
(ur.04.10.1912 - zm.23.10.1986).
Zaczynał jako bramkarz w dr. pn.
TS Mościce. Później Metal - LA
biegi średnie. Pod koniec lat 30-
tych został sędzią piłkarskim osią-
gając największe sukcesy. W 1952r
prowadził mecze na olimpiadzie
w Helsinkach. Przez wiele lat
sędzia międzynarodowy (zawsze
z plakietką FIFA). Później kwalifika-
tor piłkarski. Działacz i Prezes Tar-
nowskiego Związku Sędziowskiego.
Jeden z czterech organizatorów
budowy hali sportowej „Metalu”.
Przez wiele lat Wiceprezes Klubu.
Był ważną postacią w „Metalu”.

Władysław Wrona
(ur. 20.03.1908 -zm w 07.11.1980)
W okresie międzywojennym czo-
łowy piłkarz (bramkarz) „Metalu”.
Grał w reprezentacji Tarnowa. Po
II-ej WS działacz sportowy. Pasjo-
nat piłki nożnej, szczególnie dru-
żyn młodzieżowych. Trampkarzom
kupował za swoje pieniądze ciast-
ka i cukierki, bo był ich opiekunem
na meczach. Przez długie lata kie-
rownik drużyn. W 1956r doprowadził
drużynę juniorów „Metalu” do
mistrzostwa województwa krakow-
skiego, która później walczyła o mi-
strzostwo Polski. W latach 60-tych
wycofał się z działalności klubu.

W 1951 roku Kierownictwo Klubu zaangażowało do pracy z piłkarzami (byłego zawodnika Czarnych i Pogoni Lwów) trenera Władysława Lemiszkę (wprowadził do I ligi między innymi zespół Tarnovii). Drużyna pod nazwą jeszcze „Kolejarz”, rozgrywała mecze o wejście do krakowskiej klasy wojewódzkiej. Niestety nie awansowała. Jesienią, tego samego roku, utworzona została tzw. I klasa krakowska, którą podzielono na dziewięć grup. Zespół piłkarski grał już pod nazwą Stal Tarnów w grupie VI. Pokonał w I-szej rundzie Unię Tarnów 1:0, Spójnię Nowy Sącz 10:0, Unię Krynica 16:2, Gwardię Nowy Sącz 2:1, natomiast przegrał: z Górnikiem Bochnia 2:1, Kolejarzem Nowy Sącz 1:0, Spójnią Okocim 2:1, LZS Grybów 2:1 i zremisował w Ogniwem II Tarnów 1:1.

W następnych latach na krakowskim rynku piłkarskim, trwały ciągle reorganizacje – powstała III liga i w efekcie kolejnych zmian, drużyna Stali grała w klasie A. Mimo, że zespół grał coraz lepiej, to jednak awans do III ligi był odległy. Po awansie Sandecji do klasy wyższej, w 1953 roku na pozycję lidera ruszyli „Metalowcy”. Z dużymi szansami na awans do III ligi byli również Budowlani. O tym, kto zdobędzie mistrzostwo klasy A

i awans w 1954 roku, zdecydować miał mecz w Płaszowie z tamtejszym Górnikiem. Zwycięstwo dawało pierwsze miejsce drużynie Metalu, natomiast porażka premiowała Budowlanych.

Przed decydującym meczem, w piłkarzy wstąpiła ogromna mobilizacja, wszyscy wierzyli w ostateczny sukces. Spotkanie przebiegało w bardzo nerwowej atmosferze. Brutalności i sile gospodarzy, piłkarze „Metalu” przeciwstawili swoją technikę. Prowadzenie dla barw „Metalu” uzyskał w zamieszaniu podbramkowym Franciszek Lis. Następnie Górnicy wyrównali, ale w niedługim czasie, po rzucie rożnym, strzałem w środek bramki Józef Karaś podwyższył wynik na 2:1. Gospodarze jeszcze raz wyrównali i zdawało się, że spotkanie zakończy się rezultatem remisowym, wówczas długie podanie Tadeusza Zatorskiego przejął bardzo szybki Józef Karaś, po wymanewrowaniu obrońców piłkę zablokował bramkarz, ale zrobił to tak niefortunnie, że piłka ku jego rozpaczy i radości piłkarzy „Metalu” powoli wtoczyła się do bramki Górników, ustalając wynik spotkania 3:2 dla drużyny tarnowskiej, która tym samym zdobyła upragniony awans do III ligi krakowskiej.

Przypomnieć należy, że po tym ważnym meczu, piłkarze „Metalu” wraz z Kierownictwem i grupą sympatyków zaatakowani zostali przez rozwydrzonych kibiców Płaszowa, dopingowanych przez część widowni z Nowej Huty.

Awans pierwszy w dziejach Klubu wywalczyli: bramkarze: Fryderyk Baran, Wiesław Stefan, obrońcy: Tadeusz Zatorski, Szczepan, Potępa, Tadeusz Januś, rozgrywający: Artur Łoś, Józef Mikuta, Stanisław Sikora, Mieczysław Grzybowski, napastnicy: Franciszek Lis (kapitan), Marian Derlaga I, Franciszek Broda, Józef Karaś, Tadeusz Potępa, Stanisław Boryczko. Trenerem był Władysław Lemiszko a kierownikiem drużyny Zbigniew Prusak.

Były to początki drużyny, która już w następnych sezonach, zaczęła odgrywać znaczącą rolę.

Ciąg dalszy piłkarskiej historii KS „METAL” w kolejnych numerach.

Opracował: Paweł Mróz

(Źródło: Emil Pabian, Paweł Mróz: KLUB SPORTOWY „METAL” TARNÓW - Historia od 1922 roku)